

Velike in male besede iz srca

Takšen je podnaslov knjige Anke Rudolf, v kateri je zbrala pravljice, zgodbe in pripovedke, z njimi pa je predstavila širše območje Idrijskega, njegovih prebivalcev in njihovega načina življenja.

VILMA STANOVIK

Idrija - »Kaj je dobra pravljica, mi pove občutek: zaželim si jo prebrati svojim vnukinjam in tudi vnuku, ko bo še malo zrasel. In med Ankinimi jih je kar nekaj takih, ob branju katerih sem se zalotil, da bi jim jih prebral,« je v pogovore knjige Anke Rudolf z naslovom Čez drn in strn zapisal Franc Černigoj, Sonja Čokl pa je dodala, da se knjiga 18 pravljič, pripovedk in zgodb dotika tako domišljije kot obdobja odkrivanja živosrebrove rude, umetnosti izdelovanja čipk, razvoja idrijske kulinarike in življenja rudarske družine. Prikaže tudi plati človeške narave, kot so pohlep po dobičku, izkoriščanje nemočnih ljudi, prekupčevanje z lesom, krivolov in vojno. »Hkrati poudari človeške-ustvarjalne napore, da bi postavili lepo **planinsko kočjo**, namestili prvo slovensko vpisno knjigo in položili temelje Slovenskemu **planinskemu društvu**,« med drugim pravi Sonja Čokl.

Tako tudi ni čudno, da je knjigo pred kratkim izdala Planinska založba Slovenije, avtorica Anka Rudolf iz Idrije pa je ob predstavitvi povedla, da je to njena prva knjiga. »Zgodbe so nastajale same od sebe, ob mojih poteh. Zanje sem vedno imela ušesa. Nikoli niso šle mimo mene, če mi jih je bil le kdo pripravljen pripovedovati. Rasla sem z zgodbami, in ko sem na svojih hribovskih poteh videla različna obeležja, sem se vedno spraševala, kaj se je tam v resnici zgodilo. Poleg tega so se me dotaknili različni pripetljaji in doživljaji, pa naj so bili veseli ali žalostni,« je povedala Anja Rudolf, ki je vse skupaj začela

la zapisovati.

»Ljubim slovenski jezik in način izražanja. Mislim, da imamo res bogat jezik, in razmišljala sem, kako zgodbe podati bralcem. To mi je bilo v veliko veselje in lahko rečem, da uživam, da nekdo to zgodbo prebere in seveda da mu je tudi všeč,« pravi avtorica in dodaja, da so med njimi tudi zgodbe in življenja njenih staršev, ki so jih slišali in so jih ji pripovedovali.

»Veliko zgodb sem slišala, marsikatero sem doživela tudi sama in zdele so se mi vredne, da jih predstavim. Zelo me je zaznamovala Idrija. To je mesto, v katerem živim in ima res bogato zgodovino. Ne mislim le na tehnično zgodovino, temveč tudi na zgodbe ljudi, ki so živeli na tem koncu in so se morali vsak po svoje znati. Če je na primer želela gospodinja razveseliti svojega ljubega, ki je bil deset in več ur zaprt pod zemljo, da je služil kruh, si je morala izmisliti nekaj posebnega. Jaz mislim, da so tako nastali žlikrofi. Če so ženske želele kaj zaslužiti, da so se lepo oblekle, so klekljale. Mislim, da me je to življenje, da so me te zgodbe zelo zaznamovale,« je povedala Anka Rudolf, ki je že kot sedemletna deklica srečala tudi medveda.

»To je bilo zame nekaj lepega, zanimivega in hkrati strašnega. Nekoč mi je znane reknel, da za zgodbo ni treba, da je velik dogodek in takrat se mi je zazdelo, da marsikaj lahko povem, da dam naprej. Nekaj čisto posebnega je bilo tudi moje srečanje s planinskim orlom, pa z zajcem, ki je imel za norca dva psa goniča. To sem enostavno želela povedati tudi

drugim,« pravi Anka Rudolf, ki je prepričana, da so njene zgodbe tudi njene učiteljice.

»Radost v otroških srcih bralcev mi je plačilo. Osrečuje me možnost, da bom z besedami večno ustvarjala, da bom z njimi vedno v dobri družbi,« še dodaja.

Njeno knjigo bogatijo ilustracije Idrijčana, akademskega slikarja Jureta Pfeiferja.

Anka Rudolf v zanimivih zgodbah, polnih domišljije, opisuje raznotere človeške nravi.